

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 74
ט"ו ניסן תש"ע
שביעי של פסח

"אלה חלמה לבי"
בלאזטאי פסח
ופוכות היה
ר' יצחק לברדיצ'ב,
ער כל הלילה
ולמצה לעלות השחר,
בדי להזדרז ולהניח
תפילין למחר שכבר
חלפו שמונה ימים
שלא הניחן.

היה טולמי: "די
לשתוקקות לתפילין,
למחי חולד בהן"
~ לתוך "טהוב וטהוב" ~

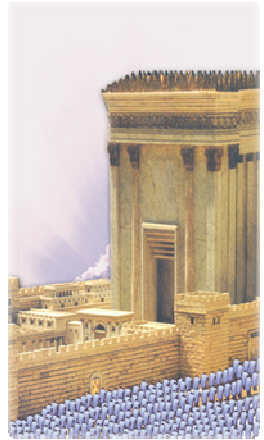
זמני החג;
בניסת החג: 18:31
יציאת החג: 19:36

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפוך"...

"והעלינו לתוכה"

מתפללים אנו לה' שיעלנו במהרה לירושלים הבנויה
אך היו כאלו שלא הבינו את האושר הטמון בעלייה אליה.

כעבור זמן חזר היהודי
ואמר לרב כי אשתו אמרה: "מה
פתאום שנעזוב את הכפר ונעלה
לירושלים? ומה נעשה עם
התרנגולות והבהמות?"
אמר הצדיק: "ומה תעשו
אם הקוזאקים יבואו ויקחו ממך
את התרנגולים?"
ענה: "שאלה טובה,
נשאל את אשתי."
חזר עם תשובה: "כשהמשיח
יבוא שיקח את הקוזאקים איתו לירושלים...
וישאיר אותנו עם התרנגולים..."
למעשה, בכל אחד מאיתנו טמון כפרי
קטן... כולנו רוצים שהמשיח יבוא אך... אם
אפשר אחרי שיגמר השבע ברכות של
בתי, או הבר מצווה של בני, או אחרי
שאגמור להדפיס את הספר...

מסופר על ר' מרדכי מנשכיז
שהגיע לכפר ובלילה לן אצל
יהודי פשוט. באמצע הלילה קם
הצדיק לתיקון חצות,
ותוך כדי תפילה פרץ בבכי.
בעל הבית התעורר בבהלה
לקול בכיו, נכמרו רחמיו על
הרב ושאלו במה יכול לעזור לו.
ענה הצדיק: **"אני בוכה על
שבית המקדש נחרב".**
נחרד העני: "מתי זה קרה?"
השיב הצדיק: "לפני אלפיים שנה".
אמר היהודי: "אז מדוע אתה בוכה כעת?"
הסביר לו הצדיק כי הוא בוכה כדי שה'
יבנה מחדש את בית המקדש וישלח
משיח במהרה ונעלה כולנו לירושלים.
אמר היהודי: "אני חייב לספר זאת
לאשתי".

מתוך "ומתוך האור"

"לא לנו כי לשמך תן כבוד"

ישנם מעשים שעשו יהודים עם לב נקי ללא שום פניה, שלא לפרסום.
ודוגמא לכך: ר' משה פיינשטיין, כשכבר היה זקן וחולה. נכדו עמד בפתח הבית ולא
נתן לכל אחד להיכנס לרב.

יום אחד דפקה אשה בדלת ושאלה: "האם הרב נמצא?" ענה לה:
"כן, אבל כעת אי אפשר לגשת, מה את צריכה ממנו?" ענתה לו:
"תראה יש כאן מכתב מאחותי מרוסיה ורציתי שהרב יתרגם לי
אותו".
הנכד הביט בה בתמיהה ואמר: "סלחי לי, חפשי לך מתרגם אחר.
אין זה מתפקידו של הרב". "מה זאת אומרת?", התרגזה האשה,
"כבר 20 שנה הוא מתרגם לי מכתבים ואתה תגיד שזה לא תפקידו?"

מי ידע על מהמעשה הנאצל שנעשה במשך עשרות שנים... בלתי לה' לבדו.

הזי זהיר
לשמוע
יותר
משתדבד

רבי משה אבן עזרא

**"מה-יפו פְּעִמֶיךָ
בְּנַעֲלִים"**
(שיר השירים ז,ב)
פעילות הלב,
רגישות הלב -
יפות הן כשהן נעולות
על לנעול וברוח"
הר' מקוצק

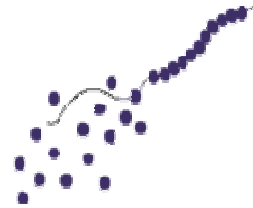
אסרו חג בעבותים

היום שלאחר החג נקרא "אסרו חג" שמקורו מההלל, שנא' "אסרו חג בעבותים" שפירושו: תקשרו את החג בחבלים...

משל לאשה שעמלה לחרוז פנינים בשרשרת, שרשרת נהדרת, אלו פנינים מרהיבות! עמל של שעות השקיעה, וכבר ראתה בעיני רוחה כיצד מתהדרת היא בשרשרת הארוכה והנפלאה. סוף סוף הסתיימה המלאכה,

אחזה בשרשרת וקמה ממקומה באנחת רווחה- והנה כל הפנינים נופלות מתפזרות לכל עבר, מתגלגלות ואובדות... כל העבודה ירדה לטמיון, ומי יודע כמה אבד! מה קרה?

דבר קטן... היא לא קשרה את המחרוזת בקצה החוט...

במה דברים אמורים? עבר עלינו חג כה נפלא ב"ה ליל הסדר, הגדה, חינוך הבנים, תפילות החג. אם נקום סתם כך ונלך- הכל יתפזר, יאבד!

עלינו לראות ולשמר את רגשות הקודש ולהתחזק ברוחניות! לקשור את החג שלא יאבד מאיתנו בימי החולין הבאים עלינו... וכיצד? ע"י התחזקות המצווה כלשהיא, כגון ברכת המזון בכוונה, ללכת לשיעור תורה...

~ מתוך "מעין השבוע" ~

אחד "חכם" אחד "רשע" ואחד "תם"...

ר' חיים מצאנו, קרא פעם לחסיד אחד ושאלו: "אמור נא לי, אם תמצא ארנק מלא דינרי זהב ברחוב, האם תשיב אבדה לבעליה?"

ענה החסיד: "ודאי רבי, 'השבת אבדה'." "שועה אתה!" אמר לו הרב. שאל הרב יהודי שני, והיהודי ענה לו: "וכי עיפש אני שאחזיר ארנק מלא זהובים!?" "רשע אתה!" הרעים הר' עליו.

שאל הרב יהודי שלישי את שאלתו והלה השיבו: "ר', כיצד אענה על שאלה קשה זו? וכי יודע אני באיזו דרגה אהיה בשעת המציאה והאם בכוחי יהיה להתגבר על יצר הרע? מקווה שאצליח לעמוד בניסיון ולהשיב אבדה לבעליה..." חייך הרב ואמר: "אתה יהודי חכם, כך צריך לענות..."

מתוך "אמרי יחזקאל"

דיני ספירת העומר

פינת ההלכה

נאמר בתורה: (ויקרא כ"ג ט"ו) הרב דב ניסים שליט"א, "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהינה".

ונחלקו הפוסקים האם מצות ספירת העומר היא מצווה אחת המתמשכת על פני 49 יום, וממילא אם שכח יום אחד חיסר במצווה ואינו יכול לספור, שאין כאן 'תמימות'. או שבכל לילה ישנה מצווה בפני עצמה לספור את העומר, ללא תלות בשאר הלילות.

ומכיוון שהעניין נתון בספק, אם שכח או הזיד ולא ספר ספירת העומר אפילו רק לילה אחד, אינו יכול יותר לברך על ספירת העומר מהלילה שלאחר מכן והלאה, אלא יספור בלא ברכה. וכן אם טעה ומנה מספר אחר, ולא נזכר עד הלילה השני, אינו יכול לספור עוד בברכה.

וכל זה כששכח לספור לילה יום, אבל אם נזכר ביום יספור המניין של אותו יום בלא ברכה, ושוב יוכל לספור בלילות שלאחר מכן בברכה (כיוון שחזף מן הספק שמא כל לילה מצווה בפני עצמו, יש כאן ספק נוסף האם אפשר לספור את העומר גם ביום), ולכן מנהג נכון לספור העומר בבית הכנסת בשחרית בלי ברכה, שאם יש מי ששכח לספור בלילה יספור בשחרית, ויועיל לו שמכאן ולהבא יוכל לספור בברכה.

ואף אם נזכר רק בבין השמשות, דהיינו משקיעת השמש ועד צאת הכוכבים (כ-13 דקות), יספור מיד את הספירה של אמש בלי ברכה, ואחר צאת הכוכבים יספור בברכה את הספירה של היום הבא.

וכן אם הוא רק מסופק אם ספר את העומר בלילה הקודם, או שמסופק אם ספר אתמול את המספר הנכון או לא, בכל זאת יוכל לספור מכאן ולהבא בברכה, כיוון שסוף סוף יש כאן שתי ספקות (שמא באמת ספר העומר בלילה הקודם, ושמא כל לילה מצווה בפני עצמו).

וכן אם הוא רק מסופק אם ספר את העומר בלילה הקודם, או שמסופק אם ספר אתמול את המספר הנכון או לא, בכל זאת יוכל לספור מכאן ולהבא בברכה, כיוון שסוף סוף יש כאן שתי ספקות (שמא באמת ספר העומר בלילה הקודם, ושמא כל לילה מצווה בפני עצמו).

"הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד"

עני מרוד היה ה"סבא קדישא" מראדוביץ ז"ל בימי אברכותו ושמח בחלקו.

פעם הלך ביער ומצא ארנק מלא זהובים. ברגע, התעשר. אמר לעצמו: "מי שיש לו מה יאכל היום ודואה דאגת מחר, הרי הוא מקטני אמונה" (סוטה מח). נטל מטבע אחת לפרנסת יומו והניח את הארנק במקומו, שימצאהו מי שישמח בו...

מתוך "מעין השבוע"

"אין בן דוד בא... עד שתכלה פרוטה מזהכיס" (סנהדרין)

היינו, עד שתכלה הפרטיות ויהא כל אחד מישראל מיצר ודואג על חברו, שתשרה אהבה ואחוזה בישראל ואז יזכו לגאולה. ר' משה טייטלבוים מאוהל

"אין ממה שברא ה' יותר נפלא ממה שברא ה'"